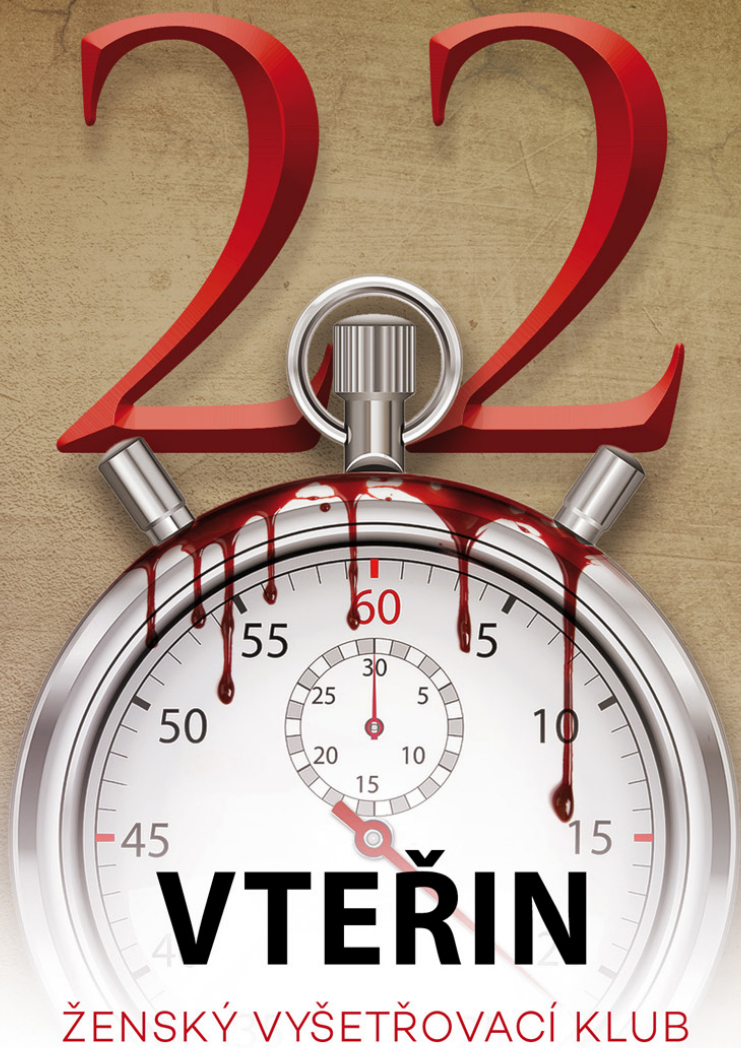

JAMES PATTERSON
& MAXINE PAETRO

ŽENSKÝ VYŠETŘOVACÍ KLUB

KLOKAN

edice
KLOKAN

Copyright © 2021 by James Patterson
This edition arranged with Kaplan/DeFiore Rights
through Graal Literary Agency.
Translation © Duha Ondřej, 2024
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu 22 SECONDS
vydaného v roce 2022 nakladatelstvím Little, Brown and
Company,
Little, Brown and Company is a division of Hachette Book
Group, Inc.,
přeložil Ondřej Duha
Redakční úprava Helena Škodová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2024
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-291-1

Statečným mužům a ženám ze SFPD

PROLOG

Jedna

Cindy Thomasová pracovala u jídelního stolu, který koupila v nedalekém bazaru. Byl z třešňového dřeva, okrouhlý, se sklopnými okraji a vyrytými iniciálami *SN*. Přejížděla po iniciálách prstem a představovala si, že ho také vlastnil novinář se spisovatelským blokem – a Cindy byla tak zablokována, jak jen spisovatel může být.

Byla v *San Francisco Chronicle* zaměstnaná jako starší redaktorka kriminální rubriky. Psala o obětech neznámého vraha. A poté, co ho dopadla policie a ukončila tak jeho řádění, ji tento sériový zabiják bez špetky svědomí požádal, aby sepsala jeho životní příběh. A právě to teď dělala – nebo se o to snažila. Jejímu agentovi nedá moc práce nápad na dokumentární thriller o Evanu Burkeovi prodat. Burke byl nemilosrdný a jeho zločiny mu dlouho procházely. Tvrdil o sobě, že je nejproduktivnější vrah století, a Cindy nepochybovala, že mluví pravdu.

O citovatelné materiály ani ilustrace neměla nouzi.

Protože Burke chtěl, aby mu Cindyina kniha zajistila místo v historii zločinu, poskytl jí své zápisky i fotografie obětí, živých i mrtvých. Dal jí mapy se zakreslenými hroby obětí, v nichž policie našla kosti, oblečení a další důkazy o Burkeových zločinech. Byl usvědčen ze šesti vražd, což bylo podle jeho názoru málo, ale obžalobě to bohatě stačilo.

Právě teď se Burke nacházel na samotce Státní věznice v San Quentinu, v křídle se zvýšenou ostrahou. A zároveň ve dne v noci zaujímal místo v Cindyině mysli. Nedokázala

se zbavit myšlenek na Burkeovy oběti, na to, co těm nebohým ženám udělal. Špatně se jí spalo a na jejím psaní to bylo znát.

Henry Tyler, Cindyin šéf a mentor a nakladatel *Chronicle*, jí řekl: „Tahle kniha je tvoje velká šance. Chop se jí.“ A poskytl jí dva placené dny týdně, aby mohla na knize doma pracovat. Její domov představoval třípokojový byt, kde bydlela se svým snoubencem Richem Conklinem, inspektorem z oddělení vražd, klíčovým členem týmu, který Evana Burkea dopadl.

Rich ji bezvýhradně podporoval. Pral. Hledal v jejich textech nepřesnosti. Utěšoval ji, když ji ty brutální vraždy rozplakaly. A od chvíle, kdy Cindy zabrala rozpracovanou knihou jejich jídelní stůl, musel snídat nad kuchyňským dřezem.

Richova podpora byla skvělá, ale s prací jako takovou jí pomoci nemohl. Cindy měla pocit, jako by se jejímu mozku zablokovaly brzdy – a nemohl za to jen Evan Burke.

Venku, v realitě, rozděloval její milované město nový restriktivní zákon o zbraních, který mezi obyvateli San Franciska rozžehl vlnu násilí. Lindsay Boxerová, Cindyina nejbližší kamarádka a Richieho kolegyně, se spálila, když ten zákon podpořila.

Lindsay byla nedávno postavena mimo službu na dobu neurčitou, zatímco probíhalo vyšetřování střelby, jíž se zúčastnila. Nedalo se odhadnout, zda se město přikloní na její stranu a vrátí jí zbraň, odznak a policejní pravomoci, anebo z ní udělá odstrašující případ a pomůže tak starostovi.

Cindy za Lindsay trpěla. A ve snaze jí pomoci to celé jen zhoršila.

Dvě

Cindy zavřela notebook a odstrčila ho stranou, čímž udělala na stole místo pro své zkřížené paže. Sklonila hlavu a znovu se zamyslela nad telefonátem s Lindsay z předchozího večera. Když se jí Cindy zeptala, jak se cítí, Lindsay zalhala. „Jsem v pohodě,“ řekla. „Nebojím se, tak se neboj ani ty.“

Ale Cindy se *skutečně* obávala, že se Lindsay kvůli podpoře nového zákona stane terčem, i když kdokoliv jiný by na Lindsayině místě také stiskl spoušť.

Cindy napsala o incidentu do svého kriminálního blogu v přesvědčení, že jí tak zajistí podporu. To se však nestalo. Sesypalo se na ni tolik nenávislných komentářů, až jí na mobil zavolal našťvaný Henry Tyler. Pozvedl hlas, což vůči ní skoro nikdy nedělal.

„Koleduješ si o problémy,“ řekl jí. „Drž se od toho dál.“

„Cože, Henry? Nijak se to neliší od toho, o čem píšu každý den.“

Vysvětlil jí to zcela jasně. Její půlstránkový příspěvek do blogu přilil olej do ohně zažehnutého novými zákony o zbraních zavedenými v San Francisku a dalších městech po celé zemi.

Bylo zmobilizováno hnutí národního odporu.

Říkali si Strážci Druhého dodatku a jejich motto znělo „Nepodvolíme se“.

Tyler ukončil svou tirádu slovy: „Plný plat, dokud nedopíšeš tu knihu. Je to dárek. Dokud nebude hotová, stahuju tě z kriminální a víkendové rubriky. Teď se dej do psaní.“

Cindy se nerozplakala, ale neměla k tomu daleko. Henry měl pravdu. Přehlédla širší souvislosti a byla ve svém blogu příliš osobní.

Hned nato jí telefon zazvonil znovu. Popadla ho z jídelního stolu a řekla: „Haló?“

Do ucha jí houkl mužský hlas: „Moje zbraň je moje věc. Přečti si ústa-“

Cindy zavěšila. *Jak se ten parchant dostal k mému číslu na mobil?*

Musela někam vypadnout. Rychle na sebe hodila džíny, svetr a Richieho koženou pilotku a obula si běžecké boty. Zkontrolovala, jestli je vypnutý sporák, načechrala si vlasy a zatáhla závěsy. Nakonec dala do batohu notebook spolu s policejním skenerem a strčila do kapsy mobil.

Cindy kráčela na jih po Kirkham Street a mžourala do ranního slunce. Na konci bloku zabočila na sever k parku Golden Gate. O kus dál v ulici se nacházelo pekařství zvané Sweets a ji napadlo, že Lindsay donese čerstvou sumaterskou kávu a sušenky. Když se navzájem politují, mohlo by jim to zvednout náladu.

Cindy si textovkou objednala uber, aby ji vyzvedl před Sweets na rohu Dvacáté čtvrté avenue a Irving Street a odvezl ji za Lindsay do Lake Street. Pekařství už měla na dohled, když u chodníku zastavil černý sedan.

„Cindy Thomasová?“

„Správně. Dejte mi vteřinu, ano? Budu rychlá.“

Řidič zavolal: „Tady se nesmí parkovat.“

„Pět vteřin.“

Cindy se k řidiči obrátila zády, zatímco jel rychlostí chůze za ní. Znovu na ni zavolal jménem. Netrpělivě se otočila a překvapilo ji, když z auta uviděla vystupovat tři muže, nebo spíš chlapce.

„Co se děje? Poslechněte, nechte toho...“ řekla tomu, který řídil. Sotva ta slova vypustila z úst, spatřila v jeho ruce zbraň. Podívala se mu do očí, právě když na ni zavrčel: „Nasedni do auta, mrcho. Musíme si promluvit o tvé kámošce Lindsay Boxerové. Za tohle poděkuj jí.“

Šokovaná tou výhrůžkou Cindy hlasitě vykřikla: „Jděte ode mě.“

Sahala po mobilu, když pro ni níl vylétla pěst a udeřila ji do obličeje. Na zlomek vteřiny ucítila ostrou bolest, ale pak ji obklopila tma a Cindy se svalila na zem.

ČÁST JEDNA

O DEVĚT TÝDNŮ DŘÍVE

1. kapitola

Dlouholetý veterán amerických zpravodajských agentur Joe Molinari, manžel Lindsay Boxerové, teď pracoval z domova jako špičkový konzultant specializující se na posouzení rizik, přístavní bezpečnost a pokročilé kybernetické hrozby.

Když měl Joe zakázku, byli Molinariovi za vodou. Právě teď však pokrývala nájem Lindsayina výplata.

V sedm zazvonil Joeovi telefon, zatímco ráno spělo k chaotickému vyvrcholení. Na displeji stálo *Steinmetz FBI*. Steinmetz byl sekční šéf oblastní kanceláře FBI v San Francisku a Joeův bývalý přímý nadřízený. Joe přijal hovor při druhém zazvonění.

Zatímco na něho Lindsay volala z druhého pokoje a jejich předčasně vyspělá, skoro čtyřletá dcera vtrhla do jeho kanceláře s pláčem, protože se jí nelíbilo, co si má vzít na sebe, zazněl Joeovi v uchu Steinmetzův dunivý hlas.

„Vstávat a cvičit, agente.“

Proboha, pomyslel si Joe. Sykl na Julii a řekl: „Craigu. Je všechno v pořádku? Můžu vám zavolat za půl hodiny? Jsem uprostřed –“

„Dneska a zítra vás budu potřebovat,“ řekl Steinmetz. „A možná i mnohem déle.“

Joe si váhavě prohrábl vlasy. Nechtělo se mu brát potenciálně nebezpečný případ FBI. A dva dny se mohly protáhnout na dva měsíce. Odmítnout Steinmetze by však uškodilo jeho podnikání.

„V devět se s vámi můžu sejít v centru,“ řekl.

Když se Joe oblékal, pověděla Lindsay Julii, že vypadá fantasticky, čistě aby se posunuly dál, a naservírovala jí misku cereálií. Joe usmažil vajíčka, zatímco Lindsay opekla topinky, a když byly talíře prázdné, vylila Lindsay zbytek kávy z hrnku a zeptala se: „Sděлил ti Steinmetz něco bližšího?“

„Dva dny práce, možná víc.“

Lindsay se podívala na hodinky. Joe věděl, že má v osm schůzku. „Fajn. Měli bychom sebou hodit.“ Lindsay zapnula Julii kabát. Joe vzal na vořítko jejich stárnoucí border kolii Martu, a když celá rodina vyšla na chodník, políbil manželku, která pak odjela svým modrým explorem. On a Julie vyvenčili Martu k rohu a zpátky a pak stihl doprovodit dcerku ke školnímu autobusu.

Joeovo auto parkovalo na protější straně ulice.

Vypnul alarm, nastartoval a zamířil do centra. O patnáct minut později našel místo k parkování v Golden Gate Avenue, blok od impozantní vládní budovy, která této oblasti vévodila. Při průchodu detektorem kovů ve vstupní hale se Joe podíval na hodinky. Měl pár minut k dobru.

Sotva se posadil v recepci, vyšel ze dveří Steinmetz.

„Zdravím, Molinari,“ řekl.

Joe ke Steinmetzovi došel a potřásl si rukama.

„Jak dlouho jsme se neviděli? Pár měsíců?“ zeptal se velitel Joea.

„Správně, ale jako by to bylo včera.“

Tehdy šlo o únos. Střílelo se a jeden agent byl zabit.

Steinmetz si povzdechl. „Já vím, Joe. Tohle je jiný druh úkolu, jestli se ho rozhodnete přijmout.“

Joe následoval Steinmetze do jeho kanceláře, která byla navzdory velitelově vysokému postavení zařízena v typickém stylu FBI. Po každé straně stolu se nacházela jedna vlajka: hvězdy a pruhy, a vlajka ministerstva spravedlnosti s orlem na štítu na modrém poli. Na zdi naproti psacímu stolu visel prezidentův portrét. Dál tam byla rohová knihovna, čtyři modrá křesla, pohovka pro dva a kávový stolek. Žádné tretky ani osobní fotografie, nic, co by odvádělo pozornost.

Steinmetz zamířil ke svému stolu.

Joe se posadil na židli naproti němu a Steinmetz se ho zeptal: „Pamatujete si na Mikea Wallengera?“

„Jistě. Pár let jsme tvořili tým.“

„Vzkazuje vám, abyste to vzal.“

Joe se zasmál. „Celý Mike. Nejdřív skoč a pak teprve se dívej dolů. A přesto žádné zlomeniny. Instinkt pantera.“

„To je pravda,“ řekl Steinmetz. „Budete pracovat s ním a zodpovídat se mu.“

„A co přesně budeme dělat?“

„Jde o člověka jménem Alejandro Vega, který se specializuje na pašování zbraní a vedle toho prodává fentanyl. Právě si odkroutil pět let za prodej drog v ulicích Guadalarjary. Má tam rodinu. *Federales* mě informovali, že se Vega dneska dostaví na náš malý veletrh zbraní a že by se jim hodila naše pomoc. Chceme ho sbalit a poslat domů.“

Steinmetz postrčil přes stůl dva dokumenty. Povolení k prohlídce a zatykač.

„Wallenger vám sdělí podrobnosti. Dávejte na sebe pozor,“ řekl.

2. kapitola

Policejní velitel Charles Clapper svolal na osmou ranní poradu.

Jeho kancelář ve čtvrtém patře zaplnilo čtyřicet detektivů a uniformovaných policistů. Stejně množství se tísnilo vně otevřených dveří předpokoje, odkud mohli slyšet jeho oficiální prohlášení o novém zbraňovém zákonu.

Z místa, kde jsem stála s Conklinem, jsem viděla na Clappera, vysokého, šedovlasého muže přes padesát, vždy dokonale oblečeného a upraveného. Toho rána jsem si všimla skvrny na jeho kravatě a úzkosti v očích.

Znala jsem Clappera ode dne, kdy jsem nastoupila k sanfranciské policii, a po většinu té doby vedl naši forenzní laboratoř. Byl pekelně chytrý, dobrý vůdce a svého času míval i smysl pro humor, který začal ztrácet, když stanul na místě, kde veškerá zodpovědnost padala na jeho hlavu.

Clapper se neobtěžoval s úvodem a přešel rovnou ke starostovu memorandu vydanému toho rána. Jakmile vyšlo, bylo přečteno v časných ranních zprávách, otištěno v novinách a rozesláno po elektronické síti, kde se objevilo v přenosných zařízeních na ulici, v kuchyních, ve veřejné dopravě a v kancelářích po celém městě a zemi.

Chápala jsem, proč Clapper vypadal otřeseně.

Kalifornie měla už tak nejprísnejší zbraňový zákon v zemi, k němuž teď přibýly zákazy dalších poloautomatických zbraní, prísnejší registrace a podmínky prodeje. Automatické zbraně byly teď ilegální stejně jako tlumiče a zásobníky na víc než deset nábojů, a všechny zbraně měly mít GPS, aby je bezpečnostní složky mohly vysledovat. Množství lidí, kteří mohli požádat soud, aby někomu zakázal vlastnit zbraň, se zvýšilo, a podomácku vyrobené zbraně byly zakázány.

Každý, kdo byl zatčen pro držení zbraní nově postavených mimo zákon, mohl očekávat trest odnětí svobody.

Včera večer se před parkem Oracle shromáždil dav výtržníků, místních i přespolních, aby proti novému zákonu protestovali. Byli vyzbrojeni kalašnikovy a poloautomatickými zbraněmi, a jak jich přibývalo za skandování hesla „Nepodvolíme se“, jejich agresivita sílila. Policisté a hasiči vytvořili kordon a za provolávání výzev k rozchodu je rozehnali.

„Zbraně budeme vykupovat na osmnácti zveřejněných místech,“ oznámil Clapper a zatukal na psací podložku. „Tady je seznam férových cen, které budeme nabízet ve formě potravin a dárkových karet do supermarketů výměnou za zbraně. A dozvíte se, kde budete moct proti podpisu nafasovat auto se vším potřebným.“

Všechny vás žádám, abyste se zapsali do služeb na výkupních místech. Tohle je šance, jak si získat lidi na svoji stranu a snížit množství zbraní ve městě. Pro případ, že jste o tom neslyšeli, v Ocale na Floridě došlo k útoku na policejní stanici a bylo zatčeno šedesát protestujících. Dělalí grimasy do bezpečnostních kamer a slibovali odplatu, pokud jim budou zkonfiskovány zbraně, což se opravdu stalo. Další protesty se odehrály také v Texasu, Oklahomě a Wisconsinu.“

K zavedení podobných restriktivních zákonů v dalších městech po celé zemi došlo teprve nedávno a protesty se šířily jako lesní požár.

Dokonce i policie byla názorově rozdělena na dva tábory.

Polovina příslušníků, které jsem znala, omezení palebné síly v ulicích vítala. Bylo však pravdou, že druhá polovina souhlasila s protestujícími, kteří nový zákon vnímali jako útok na své svobody zaručené Druhým dodatkem.

Clapper řekl: „Pokud máte někdo proti kontrole zbraní výhrady, nechte si je pro sebe. Očekávám, že budete všichni

plnit své povinnosti příslušníků bezpečnostních složek a budete si krýt záda. Dotazy?”

Žádné nezazněly. Clapper rozpustil poradu. Jeho kancelář a předpokoj se vyprázdnily. Spolu se svými přáteli a kolegy z oddělení vražd jsem seběhla po požárním schodišti do naší služební místnosti.

Nový zbraňový zákon zavřel dveře zbráním primárně určeným armádě. V duchu jsem se pomodlila za to, aby protestující ty dveře nevyrazili.

3. kapitola

Kancelář poručíka oddělení vražd Jacksona Bradyho tvořila prosklená kóje o ploše deseti metrů čtverečních, vklíněná do kouta služební místnosti. Ze svého okna měl výhled na silnici I-80 a skrz stěny na celý sál. Já ho jasně viděla od svého stolu vzdáleného tři metry od jeho dveří.

Toho dne, jako skoro pokaždé, měl platinově blond vlasy sepnuté do krátkého culíku a byl oblečený v džínové košili s modrou kravatou, modrém saku a džínách. Zatímco telefonoval, jeho jasně modré oči se upíraly na stůl. Ráno se zjevně rozhodl pro to, čemu jsem v duchu říkala „studie v modré“.

Ta kancelář – a práce poručíka – dřív patřila mně, ale vzdala jsem se jí, abych se mohla přímo účastnit vyšetřování vražd. Můj parťák Rich Conklin momentálně zaučoval novou posilu jednotky a Brady mě jmenoval svou zástupkyní.

To zahrnovalo vedení spisů, přidělování úkolů, a pokud byl Brady zaměstnaný něčím jiným, i zvedání jeho tele-

fonu. Když zavěsil, udělala jsem pět kroků k jeho kanceláři, pro efekt zaklepala a otevřela dveře.

„Boxerová?“

„Musíme si promluvit, poručíku.“

„Nemusíme. Už kdovíjak dlouho vzdycháš tak silně, div jsi mi nesfoukla stěny.“

„Už aspoň sto let,“ řekla jsem.

„Týden,“ opravil mě. „Ale to je tím, že jsi týmový hráč.“

Brady přišel do SFPD z miamské policie a přinesl s sebou náznak jižanského přízvuku. Dosedla jsem na židli pro návštěvy a položila si nohy v botách s gumovými podrážkami na kraj jeho stolu.

„Chci se s Alvarezovou zapojit do programu dárky za zbraně.“

„Ona se přihlásila?“

Povzdechla jsem si. „Přihlásí se. Víš přece, že Alvarezová je dobrý týmový hráč.“

Sjel mě pohledem, ale neubráníl se úsměvu.

„O co jde, Boxerová?“

„Potřebuju odsud vypadnout.“

„Dobře,“ řekl Brady. „Pověz Conklinovi, že potřebuju, aby mi pomohl.“

Odešla jsem z Bradyho kanceláře dřív, než stačil říct: „Průběžně mě informuj.“

Alvarezová, která dřív sloužila na mravnostním oddělení lasvegaské policie, energická, pohledná žena něco přes třicet, byla hned pro. Opřela se v židli, zapumpovala pěstí ve vzduchu a řekla: „Jooo.“

Pověděla jsem Conklinovi, že je dočasně přidělený k mému stolu před Bradyho kanceláří, a jeho to moc nena-dchlo. „Nezapomeň napsat,“ řekl.

Trvalo asi hodinu, než jsme nafasovaly dodávku, nastudovaly výkupní protokol a dojely na parkoviště před Walmartem v Daly City. Zaparkovala jsem dodávku kousek od

vchodu, odsunula boční dveře a postavila na asfaltu prodejní stánek a stolek. Podle nařízení jsme na sobě měly s Alvarezovou větrovky SFPS přes neprůstředelné vesty.

Alvarezová zkontrolovala, zda kamera v dodávce zabírá stolek, a já rozestavila cedule a dvě skládací židle.

„Skočím pro kafe,“ řekla.

Skvělý nápad.

Posadila jsem se na skládací židli zalitou ranním sluncem. Nakupující tlačili vozíky plné zboží a s několika malými dětmi ke svým autům. K dodávce přišla asi sedmdesátiletá žena a ukázala mi kouli zmačkaných novin v igelitce.

„Mám něco na prodej,“ řekla a podala mi tašku.

Vybalila jsem její Smith & Wesson a podala jí dárkovou kartu do supermarketu v hodnotě pětadvaceti dolarů.

„Díky za peníze na nákup,“ řekla.

Alvarezová se vrátila s černou kávou a čtyřmi balíčky cukru pro mě a mléčným latté pro sebe.

Přítukly jsme si kelímky.

„Na vyčištění ulic od zbraní,“ řekla.

A já k tomu dodala: „Dneska je fajn být polda.“

4. kapitola

Mike Wallenger instruoval Joea Molinariho v autě. Na hlavě měl červenou čepici s nápisem *Strážci 2. dodatku*, označení, které si přisvojili odpůrci zákona o zbraních. Jeho vzhled dotvářelo plátěné sako, džíny, boty s okovanými špičkami a třídenní strniště. Stejně jako Joe měl pod sakem pistoli v podpažním pouzdru a odznak pověšený na opačné straně opasku.

Joeovo přestrojení bylo stejné jako to, v němž se setkal se Steinmetzem. Khaki kalhoty, pruhovaný svetr, jedna z těch nových, lehčích kevlarových vest pod černo-oranžovou větrovkou Giants. Mokasíny. Byl pan Kdokoliv.

Wallenger vytáhl z přihrádky mezi sedadly fotografii a podal ji Joeovi. Byl to policejní portrét tmavovlasého muže ke čtyřiceti, s drakem vytetovaným na pravé straně krku.

„To je náš muž, Alejandro Vega,“ řekl Wallenger. „Kupuje v Mexiku zbraně, většinou armádní přebyteky, a prodává je v USA. Před týdnem ho pustili z basy.“

„Takže si odseděl trest a zastavil se doma, aby potěšil manželku a doplnil zásoby?“

„Vypadá to tak. To je všechno, co vím, kromě toho, že si s ním musíme nějak poradit.“

„Tak jo. Jaký je plán?“ zeptal se Joe.

„Jednoduchý,“ odpověděl Wallenger a odbočil do Geneva Avenue. „Až dorazíme na ten veletrh, najdeme Vegův stánek. Jsem tvůj soused, který se vyzná ve zbraních, a ty sháňš automatickou zbraň na svou ochranu. Peníze nejsou problém. Chceš tu nejlepší. A když Vega nenabídne nic, co by se nám líbilo, budeš se ho prostě ptát, co ještě má.“

Jestli položí na pult ilegální zbraň, vytáhnu já tu svoji a ukážu mu zatykač. Ty ho složíš na zem a nasadíš mu pouta. Já zavolám posily, které mu zkonfiskují zboží a prohledají jeho vozidlo.“

„Mikeu, vyžádal sis mě. Proč?“

„Nikdo to neudělá líp...,“ zaspíval Wallenger.

„Ale no tak, nech toho. Tu písničku jsem měl rád.“

„No fakt. Nevypadáš jako federál.“

„Jo,“ řekl Joe. „Špagety. Domáci. Pár kilo jsem přibral.“

„To je dobře. Vega si tenhle veletrh nenechá ujít. A my vypadáme jako zákazníci. Neprokoukne nás.“

„Jsem rád za tu příležitost, Mikeu.“

Wallenger se usmál a řekl: „Potěšení je na mé straně.“

Zaparkovali jsme neoznačený modrý sedan Honda na obrovském parkovišti u Geneva Avenue před sjezdovým centrem Cow Palace, kde se konal napjatě očekávaný zbraňový veletrh. Parkoviště bylo ze tří čtvrtin plné a to se dveře otevřely před necelou hodinou.

Joe vystoupil z auta a zapnul si větrovku Giants.

„Běž první,“ vybídl ho Wallenger.

Zatímco se jeho parták ohlásil záložním týmům, vstoupil Joe otočnými dveřmi do sjezdového centra. Ukázal ochrance svůj odznak a zbraň a pak prošel detektorem kovů.

Joe se rozhlédl po rozměrných vnitřních prostorách, kde se mezi stovkami prodejních stolů pohybovalo nespočetné množství potenciálních zákazníků, kteří mu mimoděk bránili ve výhledu. Soustředil se na své nejbližší okolí a prohlížel stůl za stolem v naději, že jeho pohled padne na muže s vytetovaným drakem.

Ale Vega byl jen jehla ve stohu jehel.

Nakonec si ho všiml Wallenger.

5. kapitola

Stůl Alejandra Vegy se nacházel na konci prostřední řady, stejně daleko od předních i zadních dveří.

Mike Wallenger kývl na Joea, aby šel do akce. Joe zastrčil ruce do kapes a pomalu přistoupil ke skupince pěti nebo šesti mužů, kteří si prohlíželi Vegovu nabídku dlouhých zbraní a vojenské výzbroje. S Wallengerem v zádech sklopil Joe zrak k jednotlivým kusům rozloženým na zeleném filcu. Všechny ty zbraně vypadaly ilegálně. Vega vycítil, že přišel kupec, a vzhlédl.

„Zdravím,“ řekl Joe. „Hledám plně automatickou pistoli s tlumičem, nejlepší, jakou máte.“

Vousáč v lovecké bundě přes kostkovanou košili, stojící u stolu nalevo od Joea, řekl: „Počkejte, až na vás přijde řada, jo?“

Ale Vega řekl: „Moment.“

Sáhl pod stůl, kde jako by se chvílku poslepu přehraboval, a pak vytáhl glock. Joe na něm uviděl sváry, které znamenaly, že zbraň byla upravená, předělaná z poloautomatické na automatickou.

Vega našrouboval na hlaveň tlumič a řekl: „No není to fešák? Je to můj vlastní kousek, ale možná jsem připravený poslat ho do světa.“

„Přesně to hledám,“ řekl Joe s náznakem obdivu v hlase.

Naklonil se kupředu, aby se podíval zblízka, a ucítil, jak se mu větrovka vyhrnula nad odznak na opasku, kde upoutala pohled vousáče v lovecké bundě stojícího vedle něj.

„Bacha,“ překřičel lovec hluk davu. Ukázala na Joea. „Je to federál.“

Vega nezaváhal. Namířil glock na Joea a řekl: „Na to zapomeňte. Ať vás ani nenapadne zkusit mě zatknout.“

„No tak, no tak,“ řekl Joe. „Uklidněte se. Jsem mimo službu. Jenom hledám nějakou zbraň pro sebe.“

Kradmo spustil ruku k pouzdru, ale Vega měl výhodu. Joe rychle promýšlel své možnosti: Co by mohl Vegovi říct, aby ho přiměl odložit glock? Napadlo ho popadnout tu zbraň a vypáčit ji Vegovi z rukou. Bylo mu však jasné, že kdyby vyšel výstřel, mohl by ho zasáhnout. A kdyby ochranka reagovala svou vlastní střelbou... Dokázal si představit zraněné okolostojící. Mohlo by to rozpoutat krvavou lázeň.

Joe řekl: „Nikdo vám neublíží. Jenom položte tu zbraň na stůl.“

Vega stále mířil Joeovi na hlavu, zatímco jeho pohled přeskakoval k předním dveřím, zpátky k Joeovi a k lovcí vedle něho, v němž možná viděl vhodné rukojmí.

„Nevrátím se tam,“ řekl Vega.

Wallenger popošel k Joeově levému boku a odstrčil lovce z cesty. Namířil na obchodníka se zbraněmi nataženou, nabitou pistolí. Levou rukou si zvedl lem svetru, aby Vega viděl odznak.

„Odložte zbraň, pane Vego. Ruce vzhůru. Nikdo vám nechce ublížit.“

Joe nespouštěl oči z Vegova automatického glocku, který mohl být nabitý, ale na okamžik ho rozptýlil pohyb, který postřehl koutkem oka: napravo od něho krácel uličkou muž v černém a křičel do hluku davu: „Zahodte zbraň!“

Joe se za tím hlasem ohlédl, ale než stačil říct „FBI“, muž v černém, který ho logicky považoval za zločince, zvedl svou pistolí. Joe jednal instinktivně – strčil do Wallengera, aby ho dostal z palebné dráhy. Wallenger upadl, srazil na zem Vego a metrakový Joe skončil na vrcholu hromady. Stůl pod nimi povolil a všichni tři přistáli na podlaze. Kolem nich byly rozesté zbytky stolu a zbraně, které na něm byly vystavené.

Joe přenechal Vego Wallengerovi, rychle se převalil do sedu, teď s pistolí v ruce. Muž v černém držel v levé ruce odznak, ale Joe ho z místa, kde seděl, nedokázal přečíst. Se zbraní u boku vykřikl „FBI!“ přesně v okamžiku, kdy muž v černém vystřelil. Joe ucítil náraz do hrudi a pak další do břicha.

Střelec vykřikl: „Všichni zůstaňte, kde jste!“

Joe uslyšel nesrozumitelný hlas dunící v megafonu. V hlavě měl zmatek. Nevěděl, jestli je živý nebo mrtvý.

6. kapitola

Joe nic neviděl. Usilovně se snažil pochopit, co se stalo v posledních šesti vteřinách, vyhodnotit bolest v hrudi.

Otevřel oči. Byl na podlaze, zhroucený na něčem, co vypadalo jako velký plátěný pytel. Ze svého místa viděl Wallengera, jak nasazuje Vegovi pouta, a skupinku členů ochranky v černém potýkající se s davem.

Wallenger křikl na Joea přes zborcený stůl.

„Joe. Trefil tě? Drž se, kamaráde. Zdravotníci jsou na cestě.“

Joe ve střelci poznal Freda Brauna ze sanfranciské pobočky ATF, Úřadu pro alkohol, tabák, palné zbraně a výbušniny. Bylo mu přes padesát, byl svalnatý, středně vysoký a těžký, a oči posazené blízko u sebe mu dodávaly pronikavý, soustředěný vzhled predátora. Wallenger se napřímil a Braun vyštěkl: „Tohle je zátah ATF, vy idiote.“

„Přestaňte si na mě vyskakovat, Braune,“ křikl Wallenger. „Vega je náš.“

Braun řekl: „Víte, že ATF má zbraně přímo ve svém názvu?“

„Překročil hranice USA i Kalifornie se zbraněmi,“ odsekl Wallenger. „Znáte zakládací listinu FBI?“

Joe ten souboj dvou kohoutů na jednom smetišti přestal sledovat. Nebyl si jistý, jestli mu kulka neprošla výstrojí, ale necítil, že by mu po těle stékala krev. Napadlo ho, že se pokusí vstát. Také ho napadlo, že možná utrpěl infarkt.

K Joeovi došel mladý agent FBI Charles Schaming, zkontroloval mu pulz a kladl mu různé otázky, zatímco ho nutil sledovat očima jeho prst.

„Pomozte mi vstát,“ požádal Joe.

„Jen klidně ležte, agente,“ řekl Schaming.

„Pomozte mi vstát, sakra.“

„Víte, že by vás pohyb mohl zabít,“ namítl Schaming.

„Já zabiju vás, jestli mi...“

Schaming zasunul ruce Joeovi do podpaží a vytáhl ho do sedu. Rozepnul Joeovu větrovku a vydloubl z vesty zploštělou kulku. Ukázal ji Joeovi. Pronikla jen bundou, ale Joe věděl, že mu pouhý její náraz mohl zastavit srdce.

„To vypadá dobře,“ řekl Joe. „Pomozte mi to sundat.“

„Překloňte se, ano?“

Když Joe udělal, o co ho Schaming požádal, měl pocit, že omdlí. Druhá kulka spadla na podlahu.

Schaming ji zvedl a podal Joeovi. „Suvenýr pro štěstí,“ řekl. „Vlastně dva. Joe. Joe, jak vám je?“

Poblíž zahoukaly sirény a přidaly své vysoké tóny k hluku rozléhajcímu se obrovskou halou. Dva agenti FBI hrubě postrkovali spoutaného Vegu cestou ven k autu na parkovišti. Zbytek místa činu zajistila ATF.

Braun telefonoval, zatímco paramedici vyšetřovali Joea a ptali se ho na jméno, datum narození a adresu.

„Jak se cítíš?“ zeptal se Wallenger.

„Skvěle. Myslím, že kdybyste mě všichni pustili, mohl bych si stříhnout sprint na čtyřicet metrů.“

Wallenger se zeptal paramediků, jestli je Molinari schopný odejít po svých.

„Odmítl nechat se naložit do sanitky,“ odpověděl paramedik. „Nutit ho k tomu nemůžu.“

„Opři se o mě, partáku,“ řekl Wallenger a objal Joea kolem pasu.

Joe se snažil udržet s Wallengerem krok, když se oba agenti připojili k davu lidí pomalu proudícímu dveřmi ven. Na chodníku Wallenger řekl: „Parkujeme tamhle.“

Joe sledoval Wallengerův prst a uviděl neoznačený modrý sedan, který je před pouhou třičtvrtěhodinou ke Cow Palace dovezl.

Jakoby z jiné dimenze uslyšel Wallengera říkat: „Schytal jsi ty kulky za mě, ty blázne. Máš to u mě. Jo, a děkuju ti.“

„Pro tebe všechno, zlato.“

Joe se dobelhal k autu a sáhl po klíče dveří spolujezdce. Wallenger právě říkal, že by se měli zastavit na pohotovosti, když Joe omdlel a svalil se na asfalt.

7. kapitola

Doktor Rob Liu, lékař sloužící toho dne na pohotovosti Metropolitní nemocnice, Joea vyšetřil. Když se podíval na velkou podlitinu šířící se po Joeově trupu, pronesl jediné slovo: „Pozoruhodné.“

„Ode mě se všechny kulky odrážejí,“ řekl Joe.

„Pošlu vás na cétéčko a pak si promluvíme znovu.“

O tři hodiny později měl Joe obvázaný hrudník a v kapse několik vakuově balených prášků na bolest.

Wallenger čekal v nemocniční hale. Zahodil už čepici s nápisem *Strážci 2. dodatku* a na sobě měl bundu označenou *FBI*. Pověděl Joeovi, že s Vegou nespěchají a čekají, až ho Joe vyslechne osobně. Obchodník se zbraněmi mlčel a vychládal v cele předběžného zadržení.

„Vypadáš hůř než Vega.“

„Tak si ho podáme co nejdřív, abych mohl domů do postele.“

„Co tvoje žebra? Nějaké zlomeniny?“

„Spíš je to jen modřina ve tvaru Spojených států.“

Wallenger připoutal Joea na sedadle spolujezdce.

Když se pás na jeho hrudi napjal, Joe řekl: „Dávej pozor.“

„Promiň, Molinari. Pásky jsou povinné.“

Wallenger nastartoval auto a cestou z nemocnice informoval Joea o nejnovějším vývoji.

„Steinmetz se spojil s mexickou federální policií, aby zařídil převoz našeho vězně. Už pár hodin na Vegu tlačí, ale z toho zatím vypadlo jenom ‚Právník‘.“

Butch a Sundance – jak se jim říkalo, když byli parťáci, uvízli v zácpě ve směru na dálnici I-80 a most Bay Bridge, ale ve čtvrt na pět už byli zpátky v budově FBI na adrese Golden Gate Avenue 450. Steinmetz odvedl Joea do pozorovací místnosti s polopropustným zrcadlem, které skýtaloby dobrý výhled na vyslychaného. Vega byl sám, pouta na rukou měl protažená kovovým okem uprostřed stolu a broukal si nějakou melodii.

Steinmetz řekl Joeovi: „Máme na něho jenom ten automatický glock, ale jakmile ho předáme *federales*, už to nebude náš problém. Uvidíme, co se z něj vám a Wallengerovi podaří vytáhnout. Třeba má někde skrýš se zbraněmi.“

Wallenger podržel Joeovi dveře a oba agenti se posadili naproti vězni. Wallenger se ujal slova a Joeovi tak určil roli pozorovatele.

Vega řekl: „Mám dvojí občanství, jestli to náhodou nevíte. Moje máma je *Americana*. Požaduju právníka.“

„Kde je váš pas?“

Vega sklopil oči ke svým rukám.

„Nejste občan,“ řekl Wallenger. „Jste turista. Co takhle ulevit si od toho tlaku? Místo těchhle keců nám povědět, co chceme slyšet?“

„A když to udělám, nedeportujete mě?“ zeptal se Vega.

„Pěkně se za vás přimluvíme u poldů za hranicí.“

Vega přestal spolupracovat a opakoval jen: „Právník, právník, právník.“

Wallenger se odstrčil od stolu a řekl, že se za chvíli vrátí s vydávacími dokumenty. Když se dveře zavřely, přisunul si Joe židli blíž k Vegovi a začal mu klást otázky za použití vyzkoušené výslechové metody: vcítit se do vyslychaného, sprátelit se s ním, nabídnout mu východisko.

„Alejandro, můžete mi říkat Joe,“ řekl. „Vím, že dnešek byl hodně náročný, tak pojďme vypracovat dohodu, která by pro vás byla přijatelná. Vy nám povíte, co potřebujeme vědět, a já budu vašim mluvčím pro *federales*.“

Vtom vstoupil do místnosti Steinmetz a řekl: „Přes noc budete naším hostem, Vego. Zítřa vás odvezeme domů.“

„Ke mně domů?“

„Do basy. Měl byste se tam už cítit jako doma.“

Steinmetz odešel z místnosti a dovnitř vstoupili dva strážníci, aby Vego odvedli do cely. Vězeň obrátil pohled k Joeovi a řekl: „Joe? Musím s vámi chvíli mluvit. Mám něco, co byste rád věděl.“

8. kapitola

Hladová a zmoklá jsem prošla dveřmi našeho bytu a zavolala: „Mamka je doma.“ Joe ležel na zádech na holé podlaze s naší starou border kolií Martou, která byla stočená vedle něho a cukala sebou ze snu. Julie seděla v tatínkově křesle a dívala se na dokument o pelikánech. Seskočila z něj, doběhla ke mně a popadla mě kolem boků. Marta bafla a vyhrabala se na nohy, zatímco Julie řekla: „Vyvenčili jsme ji, mami. Než se rozpršelo.“

„Dobrá práce. Proč leží tatínek na podlaze?“

„Zapletl se do rvačky.“

Joe řekl Julii: „Ty jsi ale slepičí prdelka. Vyslepičíš, i co nevíš.“

Julie došla k Joeovi, dřepala si vedle něho a řekla: „To ty všechno vyslepičíš, slepičí prrrdelko.“

Zahihňala se, když se její otec převálil na bok, aby jí pohlédl do očí. „Neudržíš tajemství,“ řekl naší holčičce.

Hlasitě se zasmála. „Ty taky ne!“

„Dostala jsi mě. Pomůže mi teď někdo vstát?“

Přistoupila jsem k Joeovi a podala mu ruku. Jsem silná, ale on je velký: stopětaosmdesát centimetrů vysoký a svalnatý, pořád stavěný jako fotbalový zadák, kterým býval na vysoké. Nebyla jsem si jistá, jestli to dokážu, ale pevně jsem se zapřela nohama a po chvilce nemotorného tahání se mi ho podařilo postavit. Opřel se o mě, objali jsme se a políbili. Julii se zalíbilo slovo *prrrdelka* a teď ho říkala Martě, která jí olizovala obličej.

„Jak moc je to zlé?“ zeptala jsem se Joea.

„Vůbec to není zlé. Později ti to vylíčím. Co kdyby ses teď převlékla a já bych objednal pizzu?“

Joe zavolal do pizzerie Pronto Pizza a Julie se vrátila do křesla. Než jsem si dala horkou sprchu a převlékla se do suchého oblečení, pelikáni přistáli a večere byla na stole. Joe změnil názor a místo pizzy jsme se nakonec pustili do nudlí *linguine* s pestovou omáčkou. Julie nám mezi sousty vylíčila svůj školkový den a přidala dramatické ztvárnění úryvku z *Alenky v říši divů*.

„A pak královna řekla: ‚Pryč s jejich hlavami.‘“

Když jsme se rozesmáli společně s naší malou beruškou, úplně se rozzářila.

A potom konverzace zvolnila. Můj den byl uspokojivý, ale nijak dramatický. Joe toho moc nenamluvil a řekl jen: „Dal bych si trochu vína.“

„Už se nese.“

Sklidila jsem ze stolu a nalila dvě sklenice chardonnay, zatímco Joe ukládal Julii do postele. Když vyšel z jejího pokoje a uviděl mě, jak na něho čekám na našem velkém, starém gauči, pohyboval se dost strnule. Ztěžka dosedl vedle mě a skopl boty. Udělala jsem mu místo, aby si mohl lehnout.

„Co to bylo za rvačku?“